

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **E.F.**, bytom V., zast. *JUDr. S.*, advokátom so sídlom F., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Nitre** so sídlom Štefánikova trieda č. 88, Nitra, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 23Sp/24/2010-23, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 23Sp/24/2010-23 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím zo dňa 28.05.2010. č. 2010/00288-171/04-R odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 503/2003 Z.z.“) a v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vyslovil, že navrhovateľke nepriznáva vlastnícke právo ani právo na náhradu za požadovaný pozemok.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka v svojej žiadosti zo dňa 30.06.2004 požiadala o navrátenie vlastníckeho práva k parc. č. X. (identifikovaná na EN p. č. X., KN p. č. X. druh pozemku – vinica) zapísaná v PKV vl. č. X. o výmere 161 m² v k. ú N. (Z.), na základe uplatneného reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. j) zák. č. 503/2003 Z.z. (kúpna zmluva uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok).

Samotné tvrdenie navrhovateľky, že dňa 25.05.1973 uzavrela s Technickými a rekreačnými službami mesta Nitra kúpnu zmluvu v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, je podľa odporcu v rozpore s obsahom tejto zmluvy (cena 10 Kčs/l m²) ako aj s právnymi predpismi platnými v tom čase, a to najmä s § 14 vyhlášky Slovenského cenového úradu a Ministerstva financií Slovenskej socialistickej republiky č. 47/1969 Zb. o cenách stavieb v osobnom vlastníctve a o náhradách pri vyvlastnení nehnuteľností.

Rovnako výpoveď dvoch svedkov – R. R. a M. F., ktoré mali preukázať stav tiesne navrhovateľky, vyhodnotil odporca ako nepostačujúce, lebo podľa jeho mienky sa tieseň preukazuje aj dokumentmi, ktoré by nasvedčovali tomu, že sa navrhovateľka bránila vykúpeniu predmetnej parcely, že sa odvolávala a že s výkupom danej parcely nesúhlasila. Takéto dôkazy navrhovateľka podľa odporcu nepredložila.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na krajský súd opravný prostriedok zo dňa 08.06.2010 označený ako odvolanie.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom navrhovateľky a dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný, nakoľko v predmetnej reštitučnej veci bolo dostatočne preukázané, že navrhovateľka neuzatvorila kúpnu zmluvu v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Vo svojom odôvodnení vychádzal zo zisteného skutkového stavu, tzn. že navrhovateľka sa v roku 1973 rozhodla stavať na svojich nehnuteľnostiach rodinný dom a nemala prístupovú cestu k predmetnej nehnuteľnosti, pretože pôvodne mala vstup na parcelu z Chmeľovej doliny. Preto požiadala Mesto Nitra o vybudovanie prístupovej cesty. Technické služby Mesta Nitry jej oznámili, že je plánované vybudovanie cesty, a pokiaľ nedôjde k odpredaju časti pozemku na vybudovanie cesty, potom bude táto časť nehnuteľnosti vyvlastnená. Na základe tohto stavu mala navrhovateľka vysloviť súhlas s kúpnu zmluvou, rovnako ako jej susedia H. a A., ktorí bývali nad nimi. Nakoľko sused G., bývajúci pod jej pozemkom nesúhlasil, vybudovaná cesta zostala ako slepá ulička, končiaca pred ich pozemkom. Na nehnuteľnosti navrhovateľky si už postavila jej dcéra ďalší rodinný dom a nehnuteľnosť, ktorú kúpnu zmluvou odpredala, naďalej užíva,

Ako reštitučný dôvod navrhovateľka uviedla ustanovenie § 3 ods. 1 písm. j) zák. č. 503/2003 Z.z., podľa ktorého sa oprávneným osobám navráti vlastníctvo k pozemkom, ktoré prešli na štát, alebo inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok.

Hoci navrhovateľka k stavu tiesne a nápadne nevýhodných podmienok priložila čestné prehlásenia svojho manžela ako aj pani R., jej susedy, tak krajský súd na základe judikatúrne uznávanej doktríny o tiesni a nápadne nevýhodných podmienok nevyhovet jej návrhu.

III.

Odvolanie navrhovateľky/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.11.2010 (č. I. 27) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozhodnutie zmenil tak, že podanému návrhu v celom rozsahu vyhovie, resp. vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Navrhovateľka najmä poukázala na čestné prehlásenie svojho manžela, M. F. (obdobne aj prehlásenie od R. R.), potvrdzujúce, že začiatkom mája 1973 navrhovateľka bola zástupcami Technických a rekreačných služieb Mesta Nitry nútená k predaju časti parcely č. X. – vinice o výmere 161 m² pod hrozbou, že ak ten pozemok nepredá, tak jej bude vyvlastnená oveľa väčšia časť pozemku, poprípade navrhovateľka bude vyhlásená za triedneho nepriateľa. Len na základe tejto hrozby a pod takýmto psychickým nátlakom, vedená obavami o budúcnosť svoju a budúcnosť svojej rodiny, sa navrhovateľka rozhodla pripravenú kúpnu zmluvu nakoniec podpísať.

Ďalej navrhovateľka uviedla, že nápadne nevýhodné podmienky vidí v tom, že hoci jej bola kúpna cena vyplatená podľa vtedy platnej vyhlášky (49/67 Zb.), v skutočnosti boli ceny pozemkov na Z. v N. v tom čase podstatne vyššie. Podľa navrhovateľky sa kúpna cena pohybovala okolo 500 Kčs/m².

Taktiež navrhovateľka vytýkala krajskému súdu, že kúpna zmluva nebola štátnym notárstvom zaregistrovaná a k tomuto pozemku nebolo v evidencii pozemkov zapísané vlastnícke právo v prospech štátu. Potom pozemok, ktorý mala navrhovateľka odpredať, naďalej zostal v jej držbe.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 503/2003 Z.z. platí, že ak bolo v období od 1. apríla 1964 do 31. decembra 1989 odňaté vlastnícke právo k pozemku bez vyvlastňovacieho alebo iného rozhodnutia orgánu štátu, alebo bez registrácie kúpnej zmluvy štátnym notárom, oprávnená osoba má právo na navrátenie vlastníckeho práva k pozemku, ak pozemok nebol odňatý, ale zostal v držbe oprávnenej osoby odo dňa zrušenia vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností do dňa uplatnenia práva podľa § 5 ods. 1, a ak k tomuto pozemku nebolo v evidencii nehnuteľností zapísané vlastnícke právo štátu, inej fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Z nasledujúceho odvolania zo 04.11.2010 podaného priamo navrhovateľkou pre Najvyšší súd vyplýva, že zotrúva na svojich argumentoch

Z vyjadrenia odporcu (č. 1. 29) zo dňa 28.04.2009 vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962máj zo dňa 28.06.1963 prešetril Okresný súd v Rožňave rozsudkom sp. zn. 10C 156/01-178, ktorým potvrdil, že uvedené rozhodnutie z 28.06.1963 je právoplatné a vykonateľné dňa 15.08.1963.

Ďalej tento okresný súd potvrdil, že nehnuteľnosti, uvedené v rozhodnutí zo dňa 28.6.1963 dňom právoplatnosti (15.08.1963) prešli do vlastníctva štátu v správe Štátneho rybárstva.

Zápis nehnuteľností do katastra na základe rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962máj. zo dňa 28.06.1963 bol prešetrovaný prokurátorom s tým, že tento podnet bol odložený na prešetrovanie zápisu nehnuteľností do katastra, nakoľko nezistila dôvod na podanie protestu.

Ďalej odporca zdôraznil, že dňa 02.10.1990 schválilo Federálne zhromaždenie ČSFR zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.11.1990. Zákon sa vzťahoval aj na následky majetkových krívd spôsobených odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora. Reštitučný nárok podľa zákona č. 403/1990 Zb. v znení noviel a doplnkov bolo možné uplatniť v lehote 6 mesiacov od účinnosti zákona tzn. do 30.4.1991. Avšak, podľa odporcu navrhovateľka nevyužila ustanovenia zákona č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd.

Záverom odporca požiadal o potvrdenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s ods. 2 O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250s ods. 2 záver vety O.s.p.) jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd konštatuje, že základnou právnou otázkou, ktorú preskúmaval krajský súd, je právny výklad reštitučného titulu, ktorý si navrhovateľka uplatnila, tzn. tieseň a nápadne nevýhodné podmienky. Správne krajský súd vyslovil, že v intenciách judikatúry súdov sa pod pojmom tieseň rozumie taký hospodársky, sociálny, alebo psychický stav, ktorý na konajúceho dolieha takým spôsobom a takou závažnosťou, že urobí právny úkon, ktorý by inak neurobil alebo u dvojstranných konaní, by takýto úkon neuzavrel. Tieseň musí mať základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave, musí pre ňu byť daný objektívny dôvod

a súčasne sa musí stať aj pohnútkou pre prejav vôle dotknutej osoby tak, že koná v svoj neprospech.

K tomu Najvyšší súd dodáva, že prevažujúca (historická) právna doktrína priradzuje k právnym skutočnostiam, ktoré vylučujú (deformujú) slobodu vôle konajúceho ako jednu z primárnych náležitostí právneho úkonu a ktoré vytvárajú negatívny stav konajúceho bez ohľadu na to, ako tento stav vznikol a kto ho vyvolal, aj tieseň. Avšak právne významná je iba ta tieseň, ktorej výsledkom je uzavretie zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok (najmä s prihliadnutím na porušenie očakávanú ekvivalentnosť navzájom poskytnutých plnení).

Hoci zákonné predpoklady stavu tiesne a nápadne nevýhodných podmienok nemajú až tak ostro vymedzené hranice a často sa navzájom prelínajú, je nutné rešpektovať ich relatívnu samostatnosť, kedy pre stav tiesne je významný najmä stav subjektívny a predpokladom nápadne nevýhodných podmienok je najmä objektívna skutočnosť v konkrétnej situácii.

Potom stav nápadnosti nevýhodných podmienok musí existovať už v čase právneho úkonu a nemôže byť založené iba na subjektívnych pocitoch dotknutej osoby. Objektívnosť je predovšetkým založená na tom, že zmluvy je nutné posudzovať vždy v porovnaní s bežnými podmienkami, za ktorých sa v danom mieste a čase uzatvárajú obdobné zmluvy.

Samotnú skutočnosť, že orgán štátnej moci, resp. ním poverená osoba vyslovila názor (viď pripojené čestné prehlásenie uvedených osôb), že v prípade nesúhlasu s predloženou kúpnu zmluvou sa pristúpi k vyvlastneniu predmetných nehnuteľností, nie je možné označiť za stav schopný vyvolať tieseň jednotlivca.

K samotným dôkazom predloženým v reštitučnom konaní, tzn. hore uvedené čestné prehlásenia svedkov, Najvyšší súd uvádza, že je na účastníkovi, aké dôkazné prostriedky v konaní predloží, resp. bude trvať, aby správny orgán v dokazovaní vykonal. Zo administratívneho spisu má Najvyšší súd preukázané, že navrhovateľka predložila čestné prehlásenie M. F. zo 04. septembra 2004 a čestné prehlásenie R. R. z 08. septembra 2004.

Podľa § 4 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania (§ 14) spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 39 ods. 1 a 2 Správneho poriadku správny orgán môže namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania; avšak čestné vyhlásenie správny orgán nepripustí, ak tomu bráni všeobecný záujem alebo ak by tým bola porušená rovnosť medzi účastníkmi konania.

Z predložených čestných vyhlásení jednoznačne vyplýva, že ho urobili iné osoby ako účastníci, a preto správne postupoval správny orgán, ak tieto listiny nevyhodnotil ako dôkazné prostriedky. Naopak, ak navrhovateľka mala v úmysle navrhnúť uvedené osoby ako svedkov, mala túto skutočnosť spolu s údajmi navrhovaných svedkov oznámiť správne orgánu (viď hore citované ustanovenie § 4 ods. 1) a porušenie svojho práva na vypočutie svedkov namietat'. Nakoľko navrhovateľka takto nekonala, bol správny záver správneho orgánu potvrdený krajským súdom, že podkladmi pre rozhodnutie boli iba argumenty navrhovateľky obsiahnuté v jej žiadosti z 20.02.2004.

Najvyšší súd už v svojom rozsudku sp. zn. 1Sžo/376/2009 z 19. mája 2010 konštatoval, že „*Pokiaľ ide o ďalšiu zákonnú podmienku podľa § 3 ods. 1 písm. j) reštitučného zákona, a to, že kúpna zmluva bola podpísaná za nápadne nevýhodných podmienok, odvolací súd poukazuje na to, že pri skúmaní naplnenia znakov nápadne nevýhodných podmienok treba vždy starostlivo skúmať, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzavretia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklým. Ani podľa názoru odvolacieho súdu zo skutkových okolností v danej veci nevyplýva, že by kúpna zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok, pretože kúpna cena za odpredávané pozemky bola určená na základe cenového predpisu platného v čase uzavretia zmluvy a to vyhlášky č. 129/1984 Zb. spôsobom a vzhľadom k podmienkam obvyklým v čase uzavretia kúpnej zmluvy. Nebolo možné považovať za nápadne nevýhodné podmienky ani to, že predmetné nehnuteľnosti boli štátom vykupované za účelom výstavby a hodnota za ne bola stanovená 0,40.- Kčs, pretože*

predmetnou kúpnu zmluvou boli odpredávané nehnuteľnosti, ktoré mali v čase uzatvárania tejto zmluvy charakter roľa a lúka.“ (m.m. nález sp.zn. III. ÚS 363/2010-35 z 08.02.2011).

Aj v tejto prejednávanej veci je preukázané, že cena nehnuteľností bola určovaná podľa vtedy platného cenového predpisu, tzn. vyhláška Slovenského cenového úradu a ministerstva financií Slovenskej socialistickej republiky č. 47/1969 Zb. o cenách stavieb v osobnom vlastníctve a o náhradách pri vyvlastnení nehnuteľností, a tento postup je možné označiť ako, čo predstavovalo logicky očakávaný a obvyklým postup štátnych orgánov v čase uzavretia kúpnej zmluvy. Preto Najvyšší súd námietku navrhovateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke navrhovateľky, že kúpna zmluva nebola štátnym notárstvom zaregistrovaná a k tomuto pozemku nebolo v evidencii pozemkov zapísané vlastnícke právo v prospech štátu, a preto mal odporca postupovať v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 zák. č. 503/2003 Z.z. Najvyšší súd poukazuje na žiadosť navrhovateľky zo dňa 20.02.2004, kde navrhovateľka vyhlásila, že jej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období, v roku 1973 do vlastníctva československého štátu a ako reštitučný dôvod uviedla ustanovenie § 3 ods. 1 písm. j) zák. č. 503/2003 Z.z.

Z ustanovenia § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. vyplýva základný účel uvedeného zákona. Podľa tohto ustanovenia citovaný zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, poprípade neboli vydané podľa § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pričom v procese navrátenia musí byť preukázané, že ide o pozemky, ktoré tvoria alebo poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria v zmysle § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo tvoria lesný pôdny fond v zmysle zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch.

Najvyšší súd hore uvedené ustanovenie a samotný účel zák. č. 503/2003 Z.z. dlhodobo interpretuje (napríklad rozhodnutie sp. zn. 5Sž-o-KS 1/2005) v tom duchu, že má umožniť

oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v lehote určenej v ust. § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01.01.2004 a skončí dňa 31.12.2004.

Na tomto mieste Najvyšší súd všeobecne zdôrazňuje, že v rámci reštitučných konaní nie je dôležitý druh vydávaného majetku, ale reštitučný titul, ktorá mal spôsobiť jednotlivcovi v predchádzajúcom režime krivdu vo forme majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Preto zákonodarca prijal také množstvo rôznorodých právnych predpisov týkajúcich sa zmiernenia uvedených krívd, ktoré sa odlišovali druhom majetku alebo činnosti, okruhom oprávnených osôb, oprávneného orgánu ako aj konkrétneho spôsobu zmiernenia krivdy.

Tento úmysel zákonodarcu sa prejavuje aj v koncentračnej zásade obsiahnutej v ust. § 5 ods. 1 a 3 zák. č. 503/2003 Z.z., ktorá modifikuje náležitosti návrhu v správnom konaní najmä k špecifikácii reštitučného dôvodu.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Z uvedeného vyplýva, že reštitučné konanie správny orgán nezačína zo svojej úradnej povinnosti, tzn. že je viazaný obsahom návrhu a v jeho medziach o jeho obsahu rozhoduje a po uplynutí dátumu 31.12.2004 zaniká možnosť navrhovateľa meniť (modifikovať) svoj návrh aj smerom k reštitučnému dôvodu.

Preto sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s argumentáciou navrhovateľky, že krajský súd neprihliadol na ust. § 3 ods. 3 zákona 503/2003 Z.z.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd mohol iba konštatovať, že krajský súd v svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa ako aj argumentácie odporkyne, a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžo 376/2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnej navrhovateľke právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava vzťahov týkajúcich sa reštitučných nárokov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 24. mája 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová